

השותפין פרק חמישי נדרים ר"ן מח.

דעם

מסורת השי"ם

וְהוֹדוּר בְּכֹל מַעֲשֵׂהוּ. כדמפרש בשלח פרק במדבר דעירובין (דף קד:) דברר של אותה העיר. דל שניהן הן: והספרים. ספרי מורה שניהן נחמו בזה מעות עם אנשי אותה העיר: והכוח חלקן לנשיא. בגמרא מפרש לה: שהכוח לנשיא א"ל לזכות. ע"י אחר אבל הכוח

להדיעט זיך לזכות וזכות כח נשיא יפה
מכה הדיעט: כהוה. שכן דרך לחלוק
כבוד לנשיא: גמ' מניא רבי יהודה
אומר אנשי גליל קנטרינן הן. כעמיס
הן: וכפכו. מדבר של אותה העיר
לנשיא כדי שיהי אלן ואלו מותרין בהן:
מרתג' המורד הנאס מחבירו ואין לו

מה יאכל. הן מתמתין אחימי נמי
 לעיל בצדק פירקין (ד.מ.) אלא דהא
 לא נקט לא אלא משום דיוקא משום
 דבעי ליתאנה עלה הפקר דפליג ביה
 דבי יוסי: ויהא הוון תלוי בראש.
 שיהא אביו המודר הנאה אוכל על ידו:
 אמרו חכמים כל מתנה שאינה. כל
 כך כדאשמוזא המקבל שאם הקדישה אינה
 מקודשת אינה מתנה: **גמ'** **מעשה**
לפסור. דברשא קמי המודר הנאה
 וכו' וקמי תקנתא דמאי למעבד
 כה"ג והדר מי מעשה וכו' לפסור
 דכרו ודאשמוזא: **פסורי מחסרה**
וכי קמי. כמתמתין המודר הנאה
 וכו': ואם הוציאו מוטו על חסותו.
 שלא נמנו לו אלא על מנת שיתן לזה
 ויאכל אסור ומעשה נמי וכו': לא
 שנו. דלמיה מתנה אלא דאמר ליה
 (ג.) ויהי לפניך דמשמע דהכי אי"ל והיני
 נמויין לך אלא על מנת שיבא אצלו:
 אבל אמר ליה ופן לפניך שיבא אצלו
 ויאכל מדעניה הוא דקא אמר ליה.
 דהיי משמע ופן נמויין לך והם בדעתך
 שיבא אצלו היה ודוק לו: ע"א חולק
 רבא לא מיתוק ויתאנה דלמיה איתוק
 בין והיני לפניך בין והן לפניך דודאי
 תרבייכו אסורי דהא קשודו מוכח
 עליו שלא נמנו לו אלא על מנת שיבא
 אצלו ויאכל דה"ל כמ"ד והיני לפניך:
 כפי

כיפי

ואסורים בדבר של אותה העיר ואיהו דבר של עולי בבל כגון הר הבית והעזרות והבזר שבאמצע הדרך ואיהו דבר של אותה העיר כגון הרחבה והמרחץ ובית הכנסת והתיבה והספרים והכותב חלקו לנשיא ר' יהודה אומר אחד כותב לנשיא ואחד כותב להדיוט (6) מה בין כותב לנשיא לכותב להדיוט שהכותב לנשיא אין צריך לזכות להדיוט צריך לזכות וחכמים אומרים אחד זה ואחד זה צריכין לזכות לא דברו בנשיא אלא בזהו רבי יהודה אומר אין אנשי גליל צריכין לכתוב שכבר כתבו אבותיהן על ידיהן; **גמ'** אמאי מיתסר אמר רב ששת הכי קתני ומה תקנתן יכתבו חלקן לנשיא (רבי יהודה אומר אחד כותב לנשיא ואחד כותב להדיוט ומה בין כותב לנשיא לכותב להדיוט הכותב לנשיא אין צריך לזכות והכותב להדיוט צריך לזכות וחכמים אומרים י אחד זה ואחד זה צריכין לזכות לא דברו בנשיא אלא בהוה; ר' יהודה אומר אין אנשי גליל צריכין לזכות שכבר כתבו אבותיהן על ידיהן; תנאי ר' יהודה אומר אנשי גליל קנטרנין היו והיו נודרין הנאה זה מזה עמדו אבותיהם וכתבו חלקיהן לנשיא; **מתנ'** הירמורד הנאה מחבירו ואין לו מה יאכל ינותנו לאחר לשום מתנה והלה מותר בה מעשה (7) באחד בבית חורון שהיה אביו (8) נדר הימנו הנאה והיה משא את בנו ואמר לחברו חצר וסעודה נתונים (9) והינן לפניך אלא כדי שיבא אבא ויאכל מענו בסעודה אמר אם שלי הם הרי היאם מוקדשין לשמים א"ל נתתי לך את שלי שתקדישם לשמים אמר לו נתת לי את אש אוכלין ושותין ומתרצין זה לזה ויהא עון אם יכל מתנה שאינה שאם הקדישה תהא מעשה לסתור חסורי מיחסר ואבא קתני אסור ומעשה נמי בבית חורון באחד דהוה יבא לא שנו אלא דאמר ליה (10) והינן לפניך שיהו לפניך שיבא אבא מרעתך הוא דא"ל רבא לא תימא טעמא דא"ל והינן לפניך הוא שיבא אבא ויאכל מותר אלא אפילו אמר לך אסור מאי טעמא סעודתו מוכחת עליו

[illegible]

וְנִשְׂאָה תִּקְנֶה כֹּלָּה קִנְיָן בְּדָבָר
בֶּן דַּלְסִילוֹ כְּעִיר אִם אֵין לוֹ מֵה יֹאכֵל
מִגְרִים שֶׁאֵם הַקְדִּישָׁה מְקֻדָּשֶׁת וְהִיא
מִדֶּר כִּיֹּן שֶׁמִּדֶּר כֶּסֶף חֲלָקוֹ לְנִשְׂאָה:
כִּי תִחַלְתּוּ. שֶׁלֹּא הִיא מִתְּנָה גְּמֻרָה
וְאִם הִיא רְלוּנָה פִּימָּה לְאִבָּה שִׂיאֵל

שהם דרים צה מפני שאין לאנשי
ולין למכרן ז' טובי העיר במעמד
ואוסרין זה על זה: והסיבה שנתנין
ס שקורין צה: והכופה חלקו לנשיא.

[illegible]

נשאל אלא כהוה. שאין אדם סומך
הקטנות נאלדם ואחר מתפסי שמה
אשרנו עליו וליפכך נהגו לכחזר לנשיא
הוא דרכו לאסור נהאחו על כבדיות.
קשה לי לרנבן דאמרי דאחד זה ואחד
זה לריבין לזכות אם כן מאי קמ"ל
למחנה? הא מנן לה מרי זמני נומן לאחר
היום ממנה ויהא מותר בה בשלמא
כדמי ידועה קא משמע לן דלמרי נא
זכות אלא לרנבן מאי קמ"ל ונראה
לעיון דקמ"ל דלע"ז דאין הנה מסתלק
המנה שגנו שעדיין משתמש ביהכ"נ
בשחמיה שרי דלא מיתא הערמה
ועלמא היא ואסור ומחנה? דקמני
אסורין דבדד של אותה העיר רנבן
היא ולא רבי אליעזר כן יעקב דאמר
לעיל דבית הכנסת כחצר שאין בה דין
למחנה? הילכך רבי יצחק דאספקתא
שילכתא לעיל כ"י איוורין כן יעקב
מיתא למחנה? ויש לתמוה על הרמב"ם
ל"ב שפסק בפ"ו מהלכות נדרים (ה')
ה' ו' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א'
למחנה? וכבר השיג הרמב"ן ופסק
למחנה? היכי מוכי שטרא לבי מרי:
ומדבר כהנה מסתרו וכו'. הך
למחנה? מנן לה בפירקין דלעיל (דף מה.)
אלא נשנית כהן אלא כשציל דבר
ומתקדש בה שחם הוכיח סופו על
והחלתו הערמה היו ואסור: והיה
נשיא אם בנו. מדר היה משיא את
עמו: כל מחנה שאינה שחם הקדישה
אינה מקודשת אינה מחנה. כלומר
אינה דמיתה על מנת להחזיר שמה
ומתנה אע"פ דאם הקדישה אינה
מקודשת וכדלמרינן בפרק י"ט נחלין
ד"ב ק"א: דעל מנת שמחזירו י"ט נחלין
קדישה אינו קדוש מדמי דמחי ליה
ואחרי ליה שאני התם דמ"כ לשעשה
מחנה היא אבל מחנה זו של בית
ורוון אפי' לשעשה אינה שלא נחזרין
הקטנה לו כלל אלא שתקדש על שמו
אשר הוא אצוי מותר בה והיינו למעשה

הוא היה עובד כשרה ונאמן, ונשואו היה
מקדמה. וזו היתה הסיבה שגם
הוא היה נאמן. וזו היתה הסיבה
שגם הוא היה נאמן. וזו היתה
הסיבה שגם הוא היה נאמן.

ההקדשה אינה מקודשת אינה מתנה. כלומר ואיך אביו יעניס בחצו וזאת וזה אחר מתנה צמורה לכל מה שירצה אבל הכא הן בידו להקנות מתנת חלקו לנשיא: קצרו אבותיהם. רשמי בית אב לא הוען מתנה נדונה: ואם הוציח סופו ק"ל חזי אבל אחר ליה וסם לפנין שיחא אביו מדעתו שלא היה בפתח בית דא שיחא אביו:

עין משפט
נר מצוה

ד' א ב ג ד מ"י פ"ז
מ"ה' נדרים ה"ב
ה"ג סמג לאוין רמב
טו"ט י"ד ס' רמב:
מ"ה ו' מ"י שם ה"י יד
[טו' טז] סמג שם
טו"ט י"ד ס' רמב סמג
ט' וטו"ט ח"מ ס' רמב
סמג ה']:

תוספות

[illegible][illegible]

אם הקדישה בעודה בידו
מנת להחזיר שמה מתנה
שום אדם דלא נמנה חלל
שלהם והכרחם שיכתבו
וילתו. פירוש סוף דיבורו
מר ליה: מעוררתו מוכיח

הנהות הב"ח

[illegible]

מוסף רש"י

[illegible]

פירוש הרא"ש

והבאר שבאמצע הדרך.
שכן ככל לארץ
ישראל ומלאוהי עולי
גולס: הרחבה והשווקים.
שבער: והריבה. שטמון
זה ספרים: והספרים.
שקלום בני העיר ללמוד
הם: והריבה. והרי

לְנִשְׂאָה בְּנִמְרָא מִפְּרָשׁ: אִלּוּ
זֶה: וְאִין לֹא מַה יֵּאבֹל, לְעַי
מִיּוֹר: כִּי מִיּוֹרָה, שְׁלֵל נִמְרָא
שְׂאִינָה מִתְּנֵה לְעֵינִן זֶה שְׂאֵס
מִקְשָׁה לְמִתּוֹר, מִעִיקָרָה מִנֵּה
לְסוֹר: אֲבָל אִם לֹא וְהֵן